

Русенската публика се подготвяше с повишен интерес за двата концерта на Московския камерен оркестър (диригент Георгий Ветвицки) на 21 и 22 март. Този интерес беше провозиран двустранно: и от съветското изпълнителско изкуство, което винаги се е представяло на фестивалния подиум на завидна висота, и от двете концертни програми на оркестъра, поляризиращи в стилловите граници класика — съвременност. Очакванията, разбира се, се потвърдиха изцяло, макар и по изненадващи начини за някои ценители на музиката.

Пред гостоприемната русенска публика и в двете вечери се представи оркестър с подчертани професионално-технически възможности и със специфичен художествен натюрел, по-близък до звуковата реалност на музикалната съвременност, отколкото до духовната същност на класицизма. В този смисъл особено художествено постижение за оркестъра и диригента Ветвицки бе втората концертна вечер, в която бяха представени творби от съвременни композитори — Свиридов — Музика за камерен оркестър, Холминов — Концерт за флейта и камерен оркестър, създаден специално за състава, Шостакович — Камерна симфония, Стравински — Концерт за камерен оркестър. Тук великолепните музиканти от оркестъра разгърна-

ха цялостно своя художествен потенциал, доразкриха онези черти от своята изпълнителска физиономия, които в предишната концертна вечер не можеха да се проявят така отчетливо. Първите три творби от програмата бяха обединени от намерението на изпълнителите

тия. Това можеше да се забележи особено силно в банните части на цитираните произведения, където вниманието бе насочено към инструменталните тембри и приглушените съзерцателни състояния, в търсене на особени звучности. Затова пък като антитеза на де-

МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ
ДНИ-РУСЕ '80

Фестивални вечери на Московския камерен оркестър

да реализират в мащабни шрихи звуковия релеф на музикалната партитура, да преизпитат до краен предел образните състояния и атмосфера. Така с изключителна последователност бе изведена величествената патетика на Свиридов, моториката на Холминов, контрастното съпоставяне на мимолетните звукови пластове в Шостакович. Впрочем, за диригента Георгий Ветвицки — един рационален музикант, търсещ смисъл във всеки детайл и шрих — музикалното действие протичаше по пътя на хоризонталното натрупване на емоционална и звукова енер-

монстрираното до този момент прозвуча Концертът за камерен оркестър от Стравински, който разкри изключителното богатство в многообразната звукова палитра на състава. Оркестърът прояви мощна активност, пластична импулсивна мисъл и въображение. В динамичната игра на музикалните линии си дадоха среща и техничeskата изрядност, и нескритият виртуозитет, и точно разчетените смислови акценти между инструменталните партии. Но като че ли, подобно на много концерти в рамките на фестивала, кулминацията на емоционалното въздействие

попадна в бивовото произведение — „Сантиментална серенада“ от Бритън, където оркестърът убедително доказа верния си усет към пречистените състояния на съвременното мислене.

Московският камерен оркестър не измени на своето художествено-творческо амплуа и в интерпретацията на образците на виенския класицизъм — Моцарт — Симфония № 33. Дивертименто, Концерт за шателетка № 5, Хайдн — Симфония № 45 „Прошала“. Публиката бе свидетел на едрото непознато и дори своеобразно тълкуване на Моцарт, а в сим-

фонията от Хайдн се прокрадваша патетико-драматични акценти (1 ч.). Тонусът на присъстващите в залата бе обаче виок и след „прошаланите свещи“ на Хайдновата симфония възнаградил с продължителни аплодисменти изпълнителите. Участието на двамата солисти — Михаил Пителиан в Концерт за шателетка от Моцарт и Т. Буевски в Концерт за флейта и камерен оркестър от Холминов само допълни общата картина на представянето на съветските гости. Публиката имаше възможност да се срещне с двама различни като същностно и музикално-изпълнителско присъствие интерпретатори, с блестящ концертен стил, богата темброва характеристика, свободно, почти импровизиционно музициране.

Очевидно Московският камерен оркестър е от този тип изпълнителски състави, които слушателят открива постепенно, а не спонтанно. В този смисъл двата концерта на оркестъра демонстрираха в една вътрешна последователност своите високи професионални и художествени качества.

Ива ЧАВДАГОВА